

Arrest
nr. 68 285 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2011 met refertenummer 8980.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 24 december 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 juli 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer **DALIPVOSKI Vidan** (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma uit Gracanica (Kosovo). U verklaart het staatsburgerschap van Kosovo te bezitten. U woonde van 1996 tot 1999 in Prishtina (Kosovo). Tijdens de oorlog werd uw woning vernield door etnische Albanezen.. U verhuisde hierop naar Gracanica (Kosovo), waar u samen met uw partner, G.S. (O.V. 6.745.426 // 10/23889) en uw kinderen tot aan uw vertrek naar België woonde. U kende geen problemen in Gracanica voor oktober 2010. In oktober 2010 zijn twee Albanezen naar jullie thuis gekomen, terwijl u er niet was. Ze sloten uw kinderen op in de schuur en verkrachtten beiden uw partner. Uw partner bracht u hiervan na anderhalve maand op de hoogte. Uw partner had hierna nachtmerries. Op 21 december 2010 zijn dezelfde twee Albanezen naar jullie woonst gekomen. Ze droegen wapens. Een bleef bij jullie; de andere bracht de kinderen naar de schuur. Ze sloegen u en vroegen u waarom u niet was teruggekeerd naar Prishtina. Een van de twee heeft uw partner verkracht. U probeerde op te staan, maar u werd geschopt. U liep hierdoor blauwe plekken op aan de rug en aan de buik. Toen de mannen vertrokken zeiden ze dat jullie te doden indien jullie deze feiten aan de politie zouden aangeven. Jullie haalden de kinderen uit de schuur. Een uur later zagen jullie die twee personen terug naar jullie woning komen. Jullie verlieten de woonst langs de achterkant. Jullie hoorden een ontploffing en zagen dat de woning in brand stond. Jullie gingen naar een buurman, die de volgende dag met u en uw partner naar de politie wilde gaan om de feiten aan te geven. Onderweg zagen jullie de twee mannen. Om problemen te vermijden zou de buurman jullie aangeraden hebben niet naar de politie te gaan en gezegd hebben dat het beter was om te vertrekken. U verliet Gracanica (Kosovo) op 22 december 2011. U reisde richting België in een bestelwagen in het gezelschap van uw partner en uw kinderen. U kwam België binnen op 24 december 2010 en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 24 december 2010; Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart van uzelf, een geboorteakte van uzelf, een bewijs van staatsburgerschap van uzelf, enkele foto's van u en uw gezin in Gracanica, een getuigenis afgelegd door uw burens mbt de vernieling van jullie woning in 1999, een medisch attest in verband met uw partner en een huurcontract.

B. Motivering

Voorafgaandelijk dient dient te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en de regio Prishtina, waarvan Gracanica deel uitmaakt wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, formuleert het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen in het licht van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Voor wat u persoonlijk betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staft met bewijsstukken. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw partner G. S. (O.V. 6.745.426 // 10/23889) afgelegd op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden blijken die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Ten eerste stelt u dat op het moment dat uw partner een eerste keer verkracht werd, **uw kinderen thuis** waren, en **in de schuur werden opgesloten** (CGVS, p. 8). Uw

partner stelt daarentegen dat uw **kinderen niet thuis** waren op dat moment, maar **op school** waren (CGVS, p. 6). Als uw partner daarmee geconfronteerd werd, stelde ze enkel dat uw verklaringen niet kloppen (CGVS, p. 6), wat onvoldoende is om deze inconsistentie te weerleggen aangezien een dergelijke bewering geen verklaring aanreikt.. Ten tweede stelt u dat uw partner de eerste keer door de **twee** Albanezen die naar jullie woning kwamen werd verkracht (CGVS, p. 8). Uw partner stelt daarentegen dat ze toen door **één van die twee personen** werd verkracht (CGVS, p.). Toen uw partner hiermee geconfronteerd werd, herhaalde ze enkel haar eigen verklaringen (CGVS, p. 6). Een loutere bevestiging van eigen afgelegde verklaringen doet echter niets af aan een vastgestelde tegenstrijdigheid. Voorts dient te worden vastgesteld dat er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u dergelijke zwaarwichtige en ingrijpende incidenten – moesten zij daadwerkelijk gebeurd zijn (twee verkrachtingen, slagen, brandstichting) - zou aangeven bij de in Kosovo aanwezige nationale of internationale autoriteiten en/of op zijn minst zou melden bij (verantwoordelijken van) uw eigen gemeenschap. Door het feit dat u naliet dit te doen wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten verder aangetast. Wat betreft uw nalaten om tot beroep op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten dient overigens te worden vastgesteld dat u geen afdoende elementen heeft aangehaald om dit te verantwoorden. U zou uiteindelijk niet naar de politie zijn gegaan omdat u vreesde voor de Albanezen die bedreigd hadden jullie te doden indien jullie naar de politie zouden stappen. U stelde bovendien dat er geen bescherming mogelijk is voor mensen van Roma origine in Kosovo (CGVS p. 10). In dit verband dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Via een beroep op de autoriteiten kan u bescherming krijgen Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet 2 optreden. Hierbij kan erop gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen kende met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 7). Uit de informatie blijkt bovendien dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. In het licht van deze informatie is het weinig aannemelijk dat u geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde huurcontract toont aan dat u een woning hebt gehuurd in België. Dit stuk is niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Uw identiteitsdocumenten (een identiteitskaart van uzelf, een geboorteakte van uzelf en een bewijs van staatsburgerschap van uzelf) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet ter discussie staat. Het getuigenis bevestigt de vernieling van uw woning in 1999. Dit feit wordt in onderhavige beslissing niet betwist. Bovendien verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat de vernieling van jullie huis in 1999 niet de reden was van jullie komst naar en asielaanvraag in België in 2011 (CGVS, p. 6), De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde foto's tonen de aanwezigheid van u en uw gezin in Gracanica, doch bevestigen geenszins de door u aangehaalde problemen aldaar. Het medische attest heeft betrekking op de medische problemen van uw partner. Uit dit attest blijkt geenszins een verband tussen de door u aangehaalde feiten en de medische problemen van uw partner. Medische problemen op zich houden echter geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zowel u als uw partner gaven in dit verband overigens aan over de nodige medische zorgen te genieten in Gracanica (Kosovo) (CGVS, p. 7 en CGVS, G.S., p. 9). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de

geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw **GASHI Shukrije** (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma uit Gracanica (Kosovo). U verklaart het staatsburgerschap van Kosovo te bezitten. U woonde van 1996 tot 1999 in Prishtina (Kosovo). Tijdens de oorlog werd uw woning vernield door etnische Albanezen. U verhuisde hierop naar Gracanica (Kosovo), waar u samen met uw partner, D. V. (O.V. 6.789.931 // 10/23614) en uw kinderen tot aan uw vertrek naar België woonde. In oktober 2010 zijn twee Albanezen naar jullie thuis gekomen, terwijl uw partner werk aan het zoeken was en uw kinderen op school zaten. U werd oor één van hen verkracht. Dezelfde twee Albanezen zijn op 21 december 2010 een tweede keer bij jullie thuis gekomen. Ze brachten de kinderen naar de schuur. Ze stelden uw partner vragen en ze vroegen waarom hij niet naar Prishtina was teruggekeerd. Ze begonnen allebei uw partner te slaan. U werd door één van die mannen verkracht. De Albanezen zeiden dat jullie geen klacht mochten neerleggen en gingen weg. U haalde de kinderen uit de schuur. Daarna zagen jullie dat de twee mannen opnieuw naar jullie huis kwamen. Jullie verlieten de woning via de achterkant. Ze staken uw woning in brand. Jullie gingen naar een vriend, die de volgende morgen mee met jullie naar de politie ging. Onderweg kwamen jullie echter de twee Albanezen tegen. Uit angst gingen jullie uiteindelijk niet naar de politie, maar besloten jullie te vertrekken. U verliet Gracanica (Kosovo) op 22 december 2011. U reisde richting België in een bestelwagen in het gezelschap van uw partner D. V. en in het uw kinderen. U kwam België binnen op 24 december 2010 en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 24 december 2010. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart van uzelf, een geboorteakte van uzelf, een bewijs van staatsburgerschap van uzelf, geboorteaktes van uw kinderen en een kopie van een foto van een bouwval.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als deze die door uw partner, D. V. werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich derhalve op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[het onderdeel ‘motivering’ uit de bestreden beslissing inzake verzoeker wordt integraal hernomen]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen de “Schending van art. 1 van de Vluchtelingenconventie van 28/07/1951 en van art. 48/4 en 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en van de materiële motivatieplicht art. 62 wet 15/12/80 en manifeste appreciatie vergissing en van de zorgvuldigheidsplicht” in.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers verklaarden Kosovo te zijn ontvlucht omdat zij er als Roma geïsoleerd en belaagd werden door etnische Albanezen. Verzoekster zou meermaals het slachtoffer zijn geweest van verkrachtingen, verzoeker werd geslagen en hun woning werd in brand gestoken.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoekers legden hun geboorteaktes, identiteitskaarten, bewijzen van staatsburgerschap alsook de geboorteaktes van hun kinderen neer. Aldus tonen zij hun voorgehouden identiteit genoegzaam aan. Verzoekers leggen echter geen paspoorten neer, ze verklaarden dit "nooit gehad" (gehoorverslag verzoeker, p. 6) te hebben en zouden illegaal naar België zijn gereisd. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekers het risico zouden nemen om illegaal naar België te reizen, terwijl zij geen problemen kenden met de Kosovaarse autoriteiten en aldus zonder probleem legaal konden reizen. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers hun reisdocumenten niet voorleggen en dus niet aantonen waar ze de voorbije jaren verbleven hebben en dit ongeacht het feit dat hun geboorteaktes werden uitgereikt in Prishtina eind 2010. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook hun geloofwaardigheid, minstens falen ze in hun medewerkingsplicht.

3.4. In het kader van de asielpcedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielaanspraak raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Waar de commissaris-generaal wijst op meerdere, flagrante tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers, menen ze dat "*De door tegenpartij aangehaalde tegenstrijdigheden zijn waarschijnlijk te wijten aan verwarring en misverstand die zij hier wensen recht te zetten. Wat de eerste verkrachting van oktober 2010 betreft, waren de kinderen op dat ogenblik wel degelijk op school en was ook verzoeker thuis afwezig, daar hij zich toen op de markt bevond om er goederen proberen te verkopen om een paar centjes te verdienen. Verzoekster werd door één van de beide aanwezige Albanezen verkracht en niet door beiden. Wat de tweede verkrachting van 21/12/2010 betreft, verbleven de kinderen op dat ogenblik in het bewuste tuinhuisje en was verzoeker wel thuis en werd toen geslagen en geschopt.*"

Daargelaten de vele kleinere incoherenties, is het niet aannemelijk dat verzoekers over de essentiële redenen van hun vertrek dermate tegenstrijdig zijn dat ze onverzoenbaar zijn en zich tegen een geheel andere achtergrond afspelen. Zo is niet aannemelijk dat verzoekers niet eenduidig zijn over de (herhaaldelijke) verkrachting terwijl redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoekers deze bijzonder ernstige gebeurtenissen onderling uitgebreid besproken hebben aangezien ze geleid hebben tot hun vertrek uit Kosovo. Voorts adstrueren verzoekers evenmin hun voorgehouden asielaanspraak. De getuigenis van

hun buren waarin de vernieling van hun huis bevestigd wordt (zie CGVS-verhoor), is bezwaarlijk een objectief bewijs, noch kan de foto van een afgebroken (vernield) huis aantonen dat dit verzoekers hun huis was, laat staan dat de vernieling toegebracht werd door Albanezen die hen viseerden. Verzoekers bieden geen aannemelijke verklaring voor de door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Ze trachten de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden enkel te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. Verder kunnen verzoekers niet worden bijgetreden waar zij argumenteren dat de tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan verwarring of misverstanden nu de vragen geënt zijn op hun eigen leefwereld en hieromtrent geen dubbelzinnigheid kon zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers hun pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van hun verklaringen echter geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekers *post factum* nog trachten aan te brengen. Aldus dient de Raad vast te stellen dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas heeft besloten.

3.5. Daargelaten de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas tonen verzoekers hoe dan ook niet aan dat indien zij belaagd zouden worden door etnische Albanezen, zij hiervoor internationale bescherming behoeven.

Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo over het algemeen kalm en stabiel is en het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma en niet op discriminatie, laat staan vervolging. Indien Roma bescherming nodig hebben, blijkt daarenboven dat ze beroep kunnen doen op lokale en internationale autoriteiten. De Kosovaarse politie (KP) onderneemt anno 2011 wanneer zij in kennis wordt gesteld van misdrijven, afdoende actie niettegenstaande hervormingen noodzakelijk blijven. De Eulex Police Component staat de KP bij om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat alle Kosovaarse burgers worden bediend. Tot slot adviseert en ziet de OSCE toe op de naleving van de internationale normen inzake mensenrechten door de KP. Voor zover verzoekers meenden onvoldoende beroep te kunnen doen op de Kosovaarse politie bestond voor hen derhalve de bijkomende mogelijkheid om EULEX en KFOR te raadplegen, dan wel een NGO of humanitaire organisatie. De algemene informatie waar verzoekers in het verzoekschrift op wijzen, met name een "verslag van oktober 2010 van HUMAN RIGHTS WATCH" en waaruit zij een passage citeren en een uittreksel toevoegen aan het verzoekschrift, kan diegene die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd niet weerleggen, temeer nu deze betrekking heeft op gedwongen terugleiding waar in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet).

3.6. Daargelaten dat verzoekers de feiten niet aannemelijk maken, tonen ze geen inspanningen aan om desgevallend bescherming te zoeken in Kosovo. Verzoekers blijven bij beweringen dat zij "*wel daadwerkelijk de wil [hadden] om deze feiten aan te klagen bij de politie, maar onderweg naar de politie kwamen zij de twee Albanezen tegen die hen met de dood bedreigd hadden indien zij klacht zouden neerleggen, waardoor zij, uit schrik, afzagen van hun bezoek bij de politie en besloten te vertrekken*". Verzoekers lichten niet toe waarom deze confrontatie hen belemmerde om later naar de politie te stappen, laat staan waarom zij hierdoor geen aanspraak meer konden maken op nationale bescherming. Verzoekers gaan eraan voorbij dat het net het opzet van het aanvragen van nationale bescherming is om zich te beschermen tegen verdere acties en represailles van hun belagers. Verzoekers tonen aldus hoe dan ook niet aan dat ze -in zoverre noodzakelijk- de mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming hebben uitgeput en kunnen dan ook bezwaarlijk beroep doen op internationale bescherming.

3.7. Verzoeker wijzen verder in het verzoekschrift op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake "gelijkaardige zaken". Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, benadrukt de Raad dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) en waarvan verzoekers daarenboven de actualiteitswaarde niet aantonen.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich in ondergeschikte orde op de toekenning van de subsidiaire bescherming maar reiken hiervoor geen bijkomende argumenten aan. Ze steunen zich aldus op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij aanspraak kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren en de commissaris-generaal verwijten *“hun asielaanvraag onderzocht te hebben zonder rekening te hebben met al de voorhanden zijnde elementen en de evolutie van de zorgwekkende situatie in Kosovo betreffende de etnische minderheden beschreven in de meest recente verslagen”* moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens hun interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijsten ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK